

Втора глава ОПИТ ЗА ОТМЪЩЕНИЕ

Искра седеше на чина си и от време на време хвърляше по някой злобен поглед към Емо.

- Ей, Мери – смушка тя “протежето” си.

- Какво?

- По-тихо! Може да чуе Хубенов.

- Кажи.

- Виж какво. Ще си отмъстя на Емо.

- За какво?

- Заради вчера.

- Е?

- Ще трябва да ми помогнеш.

- Как?

- Ще ти кажа. Онова зайче добре е тръгнало с Емо.

Трябва така да направим, че въобще да не се маха от него.

Той няма да издържи. Пък и Марина...

- Какво Марина?

- Тя е лапнала по него. Сигурна съм.

- Това всеки го знае. Той също е лапнал по нея.

- Ш-ш-шт! По-тихо! Много викаш. Знаем и това, но с онова зайче ще им направим голям номер.

- Как?

- И това ще ти кажа. Но не сега. След часовете. Имам голяма идея. Сега засега ще действам само да ги дразня. – Искра повиши тон – Емо не е светец. Ама никой още не знае, че вчера искаше да спи с мен. Направо умираше!

- И ти какво направи? – запита също така с висок глас Мерито.

- Най-позорно го изритах. Беше пиян като свиня.

- Нали той не пие?

- Не пуши и не ходи по момичета. Той е светец, но само за Станито и Марина. Защото те са заблудени овце! И знаеш ли? Емо направо плачеше и ми падаше на колене. Молеше ме да спи с мен! Пфу! Каква гадост!

- Наистина!

- Разбира се! Той е някаква жалка останка на човешкото достойнство.

- Той ще се унижи да легне и с най-долната проститутка!

- Ще се влачи като смок по паважа. Какво унижение!

- Той е нищожество!

- Той е толкова жалък, че дори не мога да го съжалявам. Вчера, когато ме молеше, ми идваше да го ритна в мундурната му пияна!

Емо ги чуваше много добре, но си мълчеше. Не искаше да им покаже, че обръща внимание на безсрамните им клевети.

- Емо, чуваш ли ги какво разправят тези за теб? – бутна го Славчо леко.

- Чувам ги. Нека си приказват!

- Толкова мръсни гадини не съм виждал.

- Нали сега видя?

- Да.

- Тогава си прави пас. Аз после ще се разбера с тях.

- Има само един начин.

- Естествено, но аз не съм привърженик на него.

- Затова ще ти се качат на главата.

- Няма страшно. Ще им омръзне да говорят.

- Кой знае! Точно на тях да омръзне? Това ме съмнява!

- Нищо! Аз ще ги накарам да им омръзне дори и живота!

- Чак толкова?

- Разбира се.

А Станито и Марина разговаряха, загрижени от долните интриги на Мерито и Искра.

- Как може да им идват толкова идиотщини в главата – възнегодува Станислава.

- Това е най-лесното – усмихна се тъжно Марина.

- За тях, разбира се, че е лесно. Те са в състояние да очернят и най-добрия човек. Сякаш им е криво, че са се родили на този свят. Може би те са толкова големи егоистки, че всеки около тях им пречи. Те искат всеки, който им е неудобен, да се махне от пътя им.

- Може и да е така, но те не осъзнават напълно това, което искат.

- Защото мисловните им процеси са много примитивни. Те не могат да измислят или да направят нещо хубаво. Те не са в състояние да сторят добрини. За тях това е нещо непонятно. Както им е непонятна и истинската, чистата любов.

- За тях е непонятен светът. И те се мъчат да го преобразят по своя понятен и примитивен начин. Всичко първобитно и животинско е събрано в тях.

В същото време изказванията на Мерито и Искра добиха още по-голяма острота. Никой не слушаше какво говори Хубенов. Чертежите и схемите по дъската не представляваха никакъв интерес за учениците, които следяха словесната война на двата фронта. Пък и учителят не обръщаше внимание на повишения шум и продължаваше да чертае

на дъската, да обяснява на учениците, които не го чуваха, непонятните чертежи и схеми.

- Ще си отмъстя на този изрод! – почти викаше Искра. – Няма да понасям такива унищожени от природата личности да пълзят пред моите крака като жалки смоци!

- Такива нищожества заслужават да бъдат отречени от света, да гният в собствената си жалка кожа! – съскаше със злобен глас Мерито.

И кой знае как, но главният участник в този словесен двубой стоеше като ням на чина си и се правеше, че не чува нито клеветите, нито защитата си. Но той излезе победител и затова нямаше защо да говори...